CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

COCOȘATUL DIN ST.-LOUIS

Noi 32

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

COCOŞATUL DIN ST.-LOUIS

Nr. 32

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Cocoşatul din St.- Louis

Capitolul 1

De la nouă la miezul nopţii

St.-I.ouis este un oraş mare, cu aspiraţiuni înalte, în partea de Vest a Statelor-Unite, cu toate părţile sale luminoase şi întunecoase, ca atâtea altele. Cartiere cu palate şi sgârie-nori se înalţă lângă colibe pe jumătate dărăpănate, în cari sălăşluesc mizeria şi viciul.

Fostul oraş francez, care consta în mijlocul secolului trecut numai din case de bârne, a luat prin unirea sa cu Uniunea, o desvoltare întinsă, devenind un oraş tipic american.

Bill Gazon ocolise cu o luntre mică, împreună cu prietenul său Sam, oraşul, parcurgând fluviul Misuri şi acostând într'un loc unde duşmanii săi îl aşteptau cel mai puţin. Şi, afundându-se pe străzile dela periferie, nu ştiau încotro să se îndrepte mai întâi, căci habar n'aveau unde or fi domiciliând Japonezii.

Cum însă umblau pe uliţele semi-ntunecoase, tot căutând, Bill Gazon zări, deodată, la oarecare depărtare, un bărbat, a cărui figură, ce-i drept, n'o putu distinge, dar pe care, după întreaga-i înfăţişare, îl luă drept

Japonez. Împărtăşi imediat lui Sam presupunerea sa şi acesta îi de- te dreptate.

Omul din faţa lor se opri o clipă, se răsuci în călcâe, tresări şi începu să alerge.

Nu mai încăpea nicio îndoială. Văzuse şi recunoscuse pe cei doi prieteni şi o rupsese la fugă.

— După el, Sam, să nu-l pierdem din ochi! — îndemnă Bill Gazon. Poate ne duce pe urma exactă.

Şi se luară după necunoscutul care străbătu diferite străzi, încontinuu urmărit de cei doi, până dispăru într'un fel de primărie de sector.

Urmăritorii se priviră miraţi.

— Nu e tocmai un loc potrivit unde să se ascundă, – comentă tânărul. Să aşteptăm, Sam! Odată şi odată tot trebue să iasă!

Nu trebuiră să aştepte prea mult. Necunoscutul reapăru şi trecu, fără nicio grabă, pe lângă cei doi urmăritori. Bill Gazon îl putu vedea bine acum. Era, în afară de orice discuţie, Italian.

Fratele Theei fluieră a pagubă şi cătă ţintă la Sam. Nu ştiau dacă să râdă sau să se necăjească de păcăleala lor.

— Să mergem la vreun bar, să mâncăm! După aia însă, va trebui să depunem toate sforţările ca să găsim banda galbenă. Îţi vine să disperi. Dacă n'avem niciun succes la noapte, apoi toate sforţările noastre de până acum au fost zadarnice, – zise tânărul cu tristeţe.

Sam fu numaidecât de acord. După oarecare căutare, nimeriră un local, în care intrară. Era foarte frecventat şi cu mare greutate găsiră o măsuţă liberă.

Bill Gazon se miră că chelnerul numai ce servea cele comandate şi se şi lua plata, mai târziu însă, această măsură avea să-i fie de mare folos. În timpul cât mânca, simţi nişte ochi aţintiţi asupra lui, ceea ce-i producea o senzaţie neplăcută. Se stăpâni însă, continuând să mănânce liniştit şi uitându-se, ca din întâmplare, spre

omul care nu-l slăbea cu privirea.

ÎI zări în curând. Era un individ mărunţel, cocoşat, cu o piele ca de pergament şi ai cărui ochi, pe jumătate închişi, sclipeau ca ai unei pisici în întuneric. Ce va fi voind cu dânsul?

Nu găsea nicio explicaţiune. Nu-l văzuse încă niciodată. Îi venea să se scoale, să-i ceară lămuriri.

Prudenţa însă-l sfătuia să aştepte cele ce aveau să urmeze. Se prefăcu, deci, că nu-l observă, fără însă să-l slăbească din ochi.

Cocoşatul continua să fixeze pe cei doi prieteni, alunecând dela Bill Gazon la celalalt şi apoi întorcându-se la cel dintâiu. În sfârşit, păru că s'a dumirit de ceva şi, fiindcă era convins că ei nu i-au observat privirile, se sculă şi plecă, nu însă fără a nu se uita înapoi.

— Hai repede, Sam! — strigă Bill Gazon.

Negrul îl privi mirat, dar, se grăbi să bage în gură încă o bucăţoaie de carne şi apoi abia să-l urmeze. Prietenul său alb deschise cu băgare de seamă uşa şi scrută zarea. Cocoşatul se uită înc'odată înapoi şi, apoi, o porni cu paşi mari.

— Trebue să ne ţinem după individul ăsta, Sam! Nea ţintit tot timpul şi de sigur că umblă cu gânduri rele. Cine ştie dacă nu e un spion al duşmanilor noştri! În orice caz, e bine să-l cunoaştem mai de aproape. Fuga!

— Nu putea, tâmpitul, să aştepte până terminăm mâncarea? — bombăni Negrul.

Şi se ţinură după cocoşat, tot mergând în umbra caselor. El părea să se simtă în siguranţă, căci nu mai întoarse capul şi-şi încetini şi paşii.

Deodată însă, se opri. Fiind strada aproape pustie, va fi auzit paşii urmăritorilor săi. Neştiind ce să facă, se uită înapoi. Prietenii rămaseră şi ei locului, pitindu-se după o poartă.

Să-i fi văzut, totuşi, cocoşatul? începu iar să alerge şi, de astădată, mai repede ca adineaori. Faţă de acest

fapt, Bill Gazon fu silit să renunţe la urmărirea pe furiş şi s’o la în goană după bondoc, dacă ţinea să nu-l piardă din ochi.

Şi iată că acela dispăru într’o casă.

Ei se uitară în antreul întunecos.

Bill Gazon şovăi doar o clipă, apoi intră el cel dintâi, cu mâna încleştată pe micu-i browning, pe care-l despedicase. Înaintă în vârful picioarelor, urmat de Sam tot aşa de încet.

Se opri însă deodată, căci auzise un sgomot ce nu putea proveni decât dela o tuse năbuşită.

Sgomotul se repetă. Se părea că cineva, chinuit de un acces de tuse, îşi astupă cu o batistă gura, şi acest cineva trebuia să se afle prin apropiere… stând, de sigur, la pândă, după o uşă.

Un zâmbet lunecă pe chipul lui Bill Gazon, care socoti că a ghicit totul. Pe dreapta, după o uşă, stătea cocoşatul cu complicii săi, legănându-se, de bună seamă, în speranţa că cei doi prieteni vor trece dincolo de ea prin întuneric. În acest caz, el avea să-i atace pe la spate şi, pe când tovarăşii lui urmau să-i ţie în foc, dânsul s’ar grăbi să spele putina.

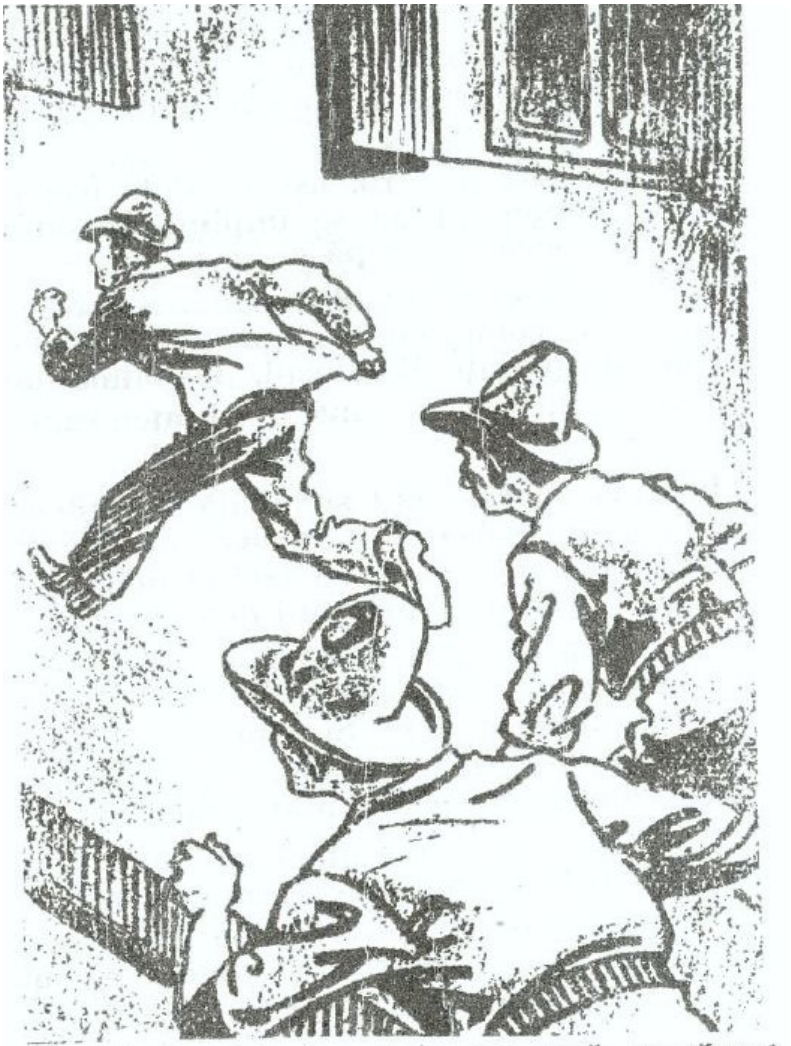

Omul din faţa lor se opri o clipă, se răsuci în călcâie, tresări şi începu să alerge. (Vezi pagina 4).

Bill Gazon stete pe gânduri şi-şi schiţă la iuţeală un plan. Dibui, cu vârful degetelor, pe peretele din dreapta antreului şi dete peste uşă şi, apoi, şi de clanţă. Aduse la cunoştinţa Negrului, prin semne, ceea ce a hotărât, iar

Sam strânse pumnii, gata să dea.

Bill Gazon tocmai era să deschidă uşa, când se răzgândi, zicându-şi că lumina ce i-ar izbi subit din cameră i-ar orbi pentru câteva secunde, căci ochii lor se obişnuiseră cu întunericul. Secundele acestea însă puteau fi decisive.

N'avea însă încotro, aşa că dete uşa de perete. Temerea-i nu se împlini. În odaie nu ardea decât o lampă cu gaz.

La deschiderea aşa de pripită a uşii, cocoşatul cu complicii săi, patru băieţi, se retraseră speriaţi. Bondocul, înspăimântat, îşi contractă obrazul într'o schimonositurăhidoasă.

Bill Gazon râse şi-l şi înhăţă de gulerul surtucului. Cocoşatul se răsuci ca o viperă, lovindu-l cu picioarele şi izbind nebuneşte în juru-i. Tânărul însă nu-i dete drumul.

Sam însă se azvârli, râzând, asupra celor patru băieţi, târnuindu-i de parcă ar fi scuturat nişte covoare. Şi cum să-i se fi putut împotrivi lui, fost boxer profesionist, care repurtase în arenă atâtea victorii?

— Nu te mai opune atâta, piticule! — apostrofă Bill Gazon pe cocoşatul care se sbătea ca un peşte. Aş vrea doară să le rog să-mi faci o mică plăcere şi anume: să mă duci la stăpân-tău, ca să nu trebue să-l mai căutăm!

Cocoşatul îi răspunse cu un număr de înjurături surugieşti.

„Mic şi al dracului!" îşi zise Bill Gazon, pierzându-şi răbdarea. Şi, dintr'o smucire, îl întoarse spre dânsul, uitându-i-se ţintă în ochi.

— Du-mă la stăpân-tău – îi ceru iar – şi-ţi dau drumul! Te asigur, de asemenea, că nu vei suferi consecinţi neplăcute.

Cocoşatul nu ţinu seamă de propunerea aceasta, ci încercă, cu furie reînoită, să se desprindă din strânsoarea adversarului. Nu reuşi, totuşi.

Între acestea, Sam bătu măr pe cei patru băieţi.

Unul se lăsă la pământ, rămânând un răstimp nemişcat. Sam nu se mai interesă de el. Individul însă se târî pe jos, sări în picioare şi atacă pe Bill Gazon.

Acesta n'avea decât mâna dreaptă liberă şi respinse, cu ea, pe noul agresor. Cum observă însă cocoşatul că a primit ajutor şi-şi şi reînoi atacul, luptând din răsputeri ca să se desfacă şi să fugă.

Noul atac cam stingheri pe Bill Gazon. Cocoşatul îl muşcă de braţ şi, totuşi, prietenul lui Sam nu putea să-i dea drumul, dacă nu ţinea să fi riscat de geaba acţiunea aceasta îndrăzneaţă.

Băiatul îl ataca din partea cealaltă şi, deşi adversarul îl repezea mereu jos, cu toate astea nu-l slăbea.

Bill Gazon se aprinse şi svârli pe cocoşat în complicele său, care se împletici, izbindu-se de Sam. Acesta însă socoti faptul ca un atac mişelesc şi luă la palme pe individ, care rămase ca trăsnit de această primire „călduroasă".

Dându-şi toţi patru seamă că nu vor putea ţine piept celor doi prieteni, se 'ndârjiră la extrem şi unul dintr'înşii înşfăcă un scăunaş, gata să lovească în Sam.

În acelaşi moment însă, se stinse lumina, căci, în loc să nimerească pe Negru, lovise lampa.

Lupta însă continuă în întuneric. Deodată, Bill Gazon simţi pe un băiat încercând să se furişeze pe lângă dânsul, ca s'o şteargă pe uşă. ÎI înhăţă însă, împingându-l înapoi, căci nu voia ca niciunul să scape, fiind mare pericol să nu dea de veste celui care-i tocmise.

Şi, pe când păşea spre uşă, ca să nu lase pe niciunui să iasă, simţi pe cocoşat potolindu-se. Să-şi fi dând seamă că orice rezistenţă era de prisos?

— Drace! Ce-i asta?

Bill Gazon nu mai avea în mână decât surtucul adversarului său. În primul moment, nu ştiu ce să creadă.

Se răsuci în călcâie şi abia atunci înţelese că bondocul se folosise de întuneric ca să se strecoare din surtuc.

Se uită spre uşă. Era deschisă. Alerga intr'acolo, dar chiar în aceeaşi clipă îi fu trântită în nas, azvârlindu-l jos.

Fu însă repede pe picioare şi o deschise, dintr'o smucire.

— Sam, – strigă el, – fuge piticul!

Negrul încercă înc'odată, la iuţeală, tăria capetelor celor patru băieţi şi o sbughii după prietenul său alb.

Acesta se uită pe stradă în toate părţiic. Cocoşatul, ale cărui mâneci albe luceau trădătoare, în întuneric, alerga pe dreapta.

Cei doi prieteni se ţineau după el. Dar, cerule, ce mai ştia să alerge cocoşatul!

La o biserică din apropiere, tocmai suna ceasornicul. Bill Gazon numără douăsprezece lovituri. Miezul nopţii!

— Sam, trebue neapărat să punem mâna pe năluca aia mică!

Când să cotească pe după colţul străzii, cocoşatul se poticni şi căzu. Cei doi prieteni îl ajunseră şi Bill Gazon îi întinse gherocul, pe care-l luase cu ei.

— Uite, ţî-am adus surtucul, ca sa nu răceşti şi să te îmbolnăveşti, – îi zise.

Cocoşatul se sculă, îi smulse din mână gherocul şi şi-l îmbrăcă. În ochi îi fulgeră o clipire perfidă. Bill Gazon îi puse mâna pe umăr.

- Vreau să sper că te-ai lămurii că nu ne poţi scăpa. Îţi repet propunerea mea. Du-ne la stăpânul tău şi n'o să păţeşti nimic!

- Nu! — ripostă cocoşatul printre dinţi.

Pe Bill Gazon îl indispuse încăpăţânarea aceasta şi era să-l scuture sdravăn, când două braţe îl înşfăcară pe la spate. El se deprinse, dintr'o smucire, şi se întoarse spre noul agresor.

Cei patru bărţi se furişaseră până aici, reînoind

atacul. Cocoşatul profită de acest moment prielnic spre a-şi continua fuga.

Tânărul însă observase imediat faptul, aşa că, din câţiva ghionti, se descotorosi de adversari, luându-se după fugar, cu gândul că Sam îi va aranja el singur pe cei patru băeţi.

Ori de câte. Ori cocoşatul se uita înapoi, ca să se asigure că nu-l urmăreşte nimeni, Bill Gazon se ascundea pe după porţi. În cele din urmă, rămase în convingerea că a scăpat de urmăritori şi-şi micşoră mersul.

Bill Gazon se ţinea cu băgare de seamă după el, încredinţat că bondocul îşi va vizita stăpânul şi, astfel, îl va duce, fără voie, la ţintă.

Cocoşatul se îndreptă spre centru. Ajunse peste puţin la un hotel mare, lângă care se opri câteva clipe şi se uită în toate părţile. Abia după aceea intră în hotel.

Bill Gazon sări afară din ascunzătoare, ducându-se şi el într'acolo. Nu păşi însă bine în hol şi văzu pe bondoc urcându-se cu ascensorul.

Fără să dea atenţie la portar, tânărul dete fuga pe scară. La primul etaj, putu constata, după tabloul indicativ, că ascensorul urca încă un etaj.

La al doilea, deci, se ascunse pe culoar şi văzu pe cocoşat ieşind din ascensor, uitându-se la numerele odăilor, bătând la o uşă de trei ori şi intrând fără să aştepte, să-i se strige: „Poftim!”.

Aşa dar, aci locuia stăpânul cocoşatului!

Gândurile năvăleau potop în mintea lui Bill Gazon. Cei cari tocmiseră pe bondoc nu puteau fi decât duşmanii săi, cei cari răpiseră pe sora sa Thea. Vasăzică, aci şedeau Japonezii! Era, deci, şi sora sa prin apropiere.

Bătăile inimii îi se iuţiseră. Era aproape să-şi atingă ţinta şi putea spera că-şi va îndeplini sarcina ce şi-o luase singur asupră-şi. Truda nu-i fusese zadarnică.

Cocoşatul tocmit ca spion îi trădase, fără să vrea, domiciliul Theei şi făcea, de sigur, acum, un raport

asupra celor petrecute, povestind Japonezilor că a reuşit să inducă în eroare pe cei doi prieteni şi luându-şi răsplata lui Iuda.

— Ei bine, vă veţi înşela cu toţii! — îşi zise Bill Gazon, Până a nu se lumina de ziuă, îmi voi fi liberat, surioara.

Cătă în juru-i. La ora aceea din noapte, nu se vedea nimeni pe culoarul hotelului. Cu atât mai bine!

Se strecură spre camera în care dispăruse cocoşatul şi trase cu urechea. N'auzi însă decât nişte voci nedesluşite. Vasăzică, erau înăuntru mai multe persoane.

Să fi fost acum Samn lângă dânsul, ar fi năvălit, fără şovăire, cu el, în odaie, obţinând liberarea surorii sale. Dar nu-i nimic! Va izbuti şi aşa. Poate-i va folosi o stratagemă.

Alunecă spre uşa a doua. Era linişte înăuntru. Fără îndoială că amândouă camerele aveau o uşă de comunicaţie. Poate că chiar sora sa dormea dincoace.

Tâmplele îi svâcnean. Nu mai încăpea să dea înapoi; trebuia să cerce, fie ce o fi!

Deschise cu băgare de seamă uşa, intră în cameră şi… un fior rece îl trecu.

La birou, şedea un Japonez în vârstă şi scria. Un zgomot atrăgându-i atenţia, se uită spre uşă şi se cutremură, la rându-i. Tocul îi scăpă din mână.

Voi să se năpustească asupra năvălitorului. Dar se stăpâni şi înclină capul, zâmbind, în semn de salut.

— Ce doreşti, domnule?

În primul moment, Bill Gazon nu ştiu ce să răspundă, la această întrebare ce-i se adresă în cea mai autentică nemţească şi sta cu ochii pironiţi pe Japonez.

Acesta era dar cel care răpise pe Thea? Omul ăsta, pe care-l vedea pentru prima oară, era duşmanul său, şeful bandei galbene! Pentru omul acesta cutreierase el jumătate lume.

Numai cinci paşi îl despărţeau de cela cu care avea

să se lupte pentru libertatea Theei. Încercă să-şi năbuşească agitaţia, dar vocea vibrătoare trăda ce se petrece într'însul.

Zise:

- Dă imediat drumul surorii mele şi prietenei ei, Rusoaica Ivanovna, altfel, voiu fi nevoit să te silesc. Le-ai încarcerat, cu minciuni şi înşelăciuni, răpindu-le libertatea.

La ultima acuzare, Japonezul, cu toată stăpânirea-i de sine, tresări, deşi imperceptibil, şi, luând iar tocul, începu să se joace cu el, legănându-şi capul încet. În acelaşi timp, îşi ţinea ochii pironiţi pe vizitator.

— Domnişoarele amândouă se află sub scutul meu şi sunt convins că nu regretă că s'au încrezut în mine, – răspunse el cu energie.

— Vor renunţa bucuros la „scutul" dumitale, punându-se sub al meu, căci eu sunt fratele Theei. O ştii şi dumneata tot aşa de bine, fără ca să fie nevoie să ţi-o spun. Dă-le dar drumul; altminteri, poliţia locală se va bucura să aresteze un negustor galben de carne vie. Alege!

Japonezul se'nvineţi de mânie şi, sub pleoapele pe jumătate închise, scăpără un fulger; îşi păstră însă şi acum calmul. Reflectă un răstimp, apoi zâmbi batjocoritor şi zise:

— Cine-mi garantează că eşti cu adevărat fratele domnişoarei Thea Gazon?

Bill Gazon simţi pe deplin sarcasmul ce reieşea din aceste cuvinte, dar se stăpâni, nădăjduind că, de astădată, totul se va isprăvi fără luptă, căci, din moment ce Japonezul fusese, în sfârşit, prins la strâmtoare, nu se putea să nu cedeze.

— Chiamă pe sora mea şi ea îţi va confirma spusele mele.

Japonezul lăsă din nou să treacă o bucată de timp până să răspundă.

— Nu sunt dispus, pentru o experienţă problematică, să turbur somnul domnişoarei Gazon — zise, râzând.

— Ia ascultă, domnule: – se iuţi Bill Gazon, dându-şi seamă că Japonezul îşi bătea joc de el şi că nu-l va lăsa să-şi ajungă scopul fără luptă.

Îşi pierdu cumpătul şi era gala să tabere pe Japonez, spre a obţine cu forţa eliberarea Theei, când cineva îl lovi în cap, pe la spate.

Se prăvăli pe duşumea, mai auzind doar nu râs sarcastic, după care-i se făcu negru înaintea ochilor.

CAPITOLUL 2
În captivitate

Negrul continuă să se lupte cu cei patru băieţi în colţul străzii, ceea ce era pentru el o jucărie. Fiindcă nu se alegeau însă, din „jocul” acesta, decât cu vânătăi, le trecu pofta şi, unul după altul, se cărară în tăcere.

Unul singur rămase şi aceasta numai fiindcă nu se putea desprinde din ghiarele lui Sam.

Acesta observă abia acum lipsa prietenului său. Scutură bine pe adolescent, răcnindu-i :

— Unde-i prietenul meu alb?

— Urmăreşte pe cocoşat, – răspunse tipul.

— Du-mă atunci şi pe mine unde-i bondocul cu samarul în spinare, dar mai iutişor! — îi porunci Sam.

— Nu ştiu unde a fugit.

— Nu ştii? — îl îngână Negrul, vârându-i pumnul în nas. Aminteşte-ţi că de nu…

— Zău că nu ştiu! — se tângui adolescentul. Ne-a dat câte zece dolari de fiecare, ca să vă reţinem.

— Şi pentru zece dolari atacaţi voi pe oamenii cei mai buni şi mai detreabă din lume? Nu ţi-e ruşine, derbedeule? Ia arată banii! Haide, repede, căci nu i-aţi meritat. Patru contra doi… contra unul şi aţi şi spălat patina.

— Dar, în schimb, ne-ai bătut pă cinste — îndrăzni băiatul să obiecteze timid. De, ce nu face omul pentru zece dolari?

— În orice caz, zece dolari e prea mult, — fu de părere Sam. Uite cinci înapoi!

Şi dete băiatului cinci dolari, vârând bancnota de zece la el în buzunar. Apoi, îi făcu vânt cu un picior şi acela dispăru cu o iuţeală surprinzătoare.

Sam se scărpină după ureche. Unde o fi prietenul său alb? De ce nu l-a chemat când a alergat după cocoşat? O fi picat într’o cursă şi nu s’o fi putând împotrivi unei forţe superioare. Cine ştie ce s’o fi întâmplând cu tânărul său camarad!

Îl trecură năduşelile, la acest gând. Prietenul său o fi. de sigur, în pericol şi el nu-i poate ajuta. Dacă se’ntâmplă acum o nenorocire?

Vai, îi făcea rău, numai gândindu-se.

Începu să alerge, uitându-se în toate părţile şi oprindu-se din când în când, în speranţa să audă pe prietenul său chemându-l. Nu văzu însă şi n’auzi nimic.

Alergă prin oraş, dea lungul şi dealatul. Ceas de ceas se scurgea, fără ca să audă ceva despre Bill Gazon. îI obosea atâta goană, dar grija de tânărul său prieten îl împingea înainte.

Umbla în neştire prin oraşul acela străin.

La o biserică bătu ceasornicul.

— *Five o ’ clock,* – murmură Sam, pătrunzând în

centru.

Şi iar trecu o oră fără niciun rezultat. Se opri în faţa unei clădiri mari, probabil un hotel. Două automobile staţionau la poartă, dintre cari unul tocmai pleca.

Nu le dete atenţie, căci ce-l interesau pe el? Era ostenit de atâta alergătură, fără ca, totuşi, să-şi fi găsit prietenul.

După un colţ, şezu pe o muchie de zid. Iubea şi stima?

Un bâzâit de voci îl trezi din gânduri. Trase cu urechea. Una din voci îi era bine cunoscută. Se uită pe după colţ şi sări în picioare.

Nişte Japonezi încărcau, împreună cu portarul, somnoros, nişte geamantane în al doilea automobil.

Vasăzică, aici locuise banda galbenă.

Sam îşi uită de oboseală. Să fi fost şi prietenul săi aci, ce s'ar mai fi bucurat că şi-a descoperit duşmanii!

Sau vor fi ştiind Japonezii unde se află el?

Sări, dintr'un salt, din ascunzătoarea sa şi apucă de guler pe un individ galben, care rămase buimăcit.

— Derbedeule! Bandit galben! Spune-mi unde-i prietenul meu şi

Se strecură spre camera în care dispăruse co-coşatul şi trase cu urechea. (Vezi pagina 16).

ce aţi făcut cu el, căi de nu îţi frâng oasele! — îi răcni Negrul.

Japonezii se retraseră speriaţi, dar Sam şi lovi în ei. Ticăloşii ăştia erau de vină că-şi pierduse prietenul, că Bill Gazon va fi căzut victima vreunei mârşăvii.

Portarul sări – voinicos – în hol, unde dispăru, în

timp ce Japonezii se căzneau să se cotorosească de Sam. Nu izbuteau! însă, căci, în turbarea-i, lovea cu nemiluita şi grindină de pumni cădea peste capetele lor.

Unul dintr'nşii se furişă, atunci, înlături şi, luând din vehicul o pătura, i-o azvârli peste cap.

Deşi Negrul nu mai vedea nimic, continua să dea. Japonezii se agăţară de el ca nişte scaeţi, îi aruncară o funie pe după picioare şi, în curând, fu pus în neputinţă să se apere.

Voi să ţipe, dar îi astupară gura cu o batistă. După aceea, îl transportară într'un anumit loc, unde-l culcară pe o podea ce prinse să se urce şi apoi fu trântit pe un covor.

Când îi luară pătura de pe cap, ca să nu se înăbuşe, se văzu într'o cameră de hotel şi, cum, sta şi medita cum să scape mai repede, auzi un râs ce semăna cu un behăit de capră. Întorcând capul, zări pe cocoşat la fereastră.

Acesta era mişelul după care alergase prietenul său. În consecinţă, şi Bill Gazon va fi fiind pe-aci prin prejur.

Smuci de sfori; nu cedară însă aşa de repede. Ardea să puie mâna pe cocoşat.

— Ia dă-te mai încoa! — îl chemă. Vreau să-ţi, spun ceva.

— Ce anume? — întrebă cocoşatul, apropiindu-se cu precauţiune şi zicându-şi că e, poate, rost de. Vreun câştig, acum, după ce Japonezii, pe cari îi servise, plecaseră.

Şi aplecându-Se spre Sam, îşi repetă întrebarea.

- Uite asta! — îi răspunse Negrul, trăgându-şi picioarcle şi repezindu-le cu putere în cocoşat, care se răsturnă, dându-se deaberbeleacul până la fereastră, unde rămase lat la pământ, abia mai respirând. Stai tu! (îl mai amenință Sam). Cum scap de-aci, îţi trag o bătaie până mi-o spune prietenul meu: „Ajunge!", iar de nu vine curând, apoi te-ai curăţat de pe lumea asta!

CAPITOLUL II
Dimineaţa

Când Bill Gazon se trezi din năucire, se revărsa de zori. Îşi prinse capul în mâini. Era teafăr însă, dar îl durea teribil.

Se uită încet şi-şi roti ochii plin cameră, încetul cu încetul îşi aminti de cele petrecute, dar amintirea aceasta îl deprima,

Ce-i folosise curajul! Fusese dejucat. Speranţa că va scăpa pe sora sa Thea se dovedise neîntemeiată. Japonezii o târau mai departe, şi el n'avea cum să-i împiedice.

Deodată, auzi sgomot în camera cealaltă.

Erau oare încă aci Japonezii?

Reflecta asupra situaţiei. Era singur împotriva unei forţe superioare şi foarte, slăbit din cauza loviturii. În starea aceasta, nu va reuşi să doboare pe nemernicii galbeni, dar poate că ar fi chip să vorbească cu sora sa şi să-i atragă atenţiunea asupra soartei ce o ameninţa.

Poate! Era însă hotărit să rişte.

Deschise uşa de comunicaţie şi intră dincolo.

Cel dintâi pe care-l văzu fu cocoşatul.

Îl cuprinse furia. Individului acesta incorect îi datora înfrângerea.

Era gata să se năpustească asupra lui, când acela îl

recunoscu şi, dând fuga la uşă, o sbughi afară.

Bill Gazon însă era prea slăbit ca să pornească în urmărirea lui.

— Trăieşti! Trăieşti! — chiui o voce la spatele său.

Se ’ntoarse, mirat, şi abia acum văzu pe prietenul său legat zăcând la pământ. Alergă la el, şi-i tăiă funiile.

— Dar ce cauţi tu aici? — îl întrebă.

— Te-am căutat toată noaptea – povesti Sam – şi descoperii pe Japonezi tocmai când voiau să plece. Fireşte, m’am interesat de tine şi… poftim! sunt şi eu aci. Alergaşi după cocoşat şi, astfel, dăduşi peste bandă? Perfect! Iată că suntem iar împreună.

— Da, cocoşatul m’a adus aci. De azi noapte cunosc personal pe şeful bandei galbene şi am şi vorbit cu el.

— Da? Şi ce spuse ticălosul? — întrebă Sam, foarte curios.

— N’a prea vorbit mult ; în schimb, m’a tratat cu un narcotic, pe care mi l-a turnai peste cap, şi azi dimineaţă pesemne că n’a voit să mă deranjeze şi a plecat fără să-şi ia rămas bun. Asta-i totul.

Bill Gazon îşi netezi haina cum putu mai bine şi plecă, rezemându-se de Sam. Jos, în hol, întâlniră pe portar. Tânărul îl chemă şi-i plimbă doi dolari pe la nas.

— Mi-ai putea spune în ce direcţie au pornit Japonezii?

— Despre prima maşină nu pot să spun nimic. A doua însă, precât am auzit, s’a dus la casa cocoşatului, ca să lase acolo nişte geamantane pe cari el să le expedieze cu trenul, – îi relată portarul, vârând cu plăcere în buzunar bacşişul.

Bill Gazon se mulţumi cu cât aflase şi ieşi în stradă. Boarea proaspătă a dimineţii îi alină durerea de cap.

Prietenii merseră în tăcere câtva timp, apoi se opriră, la un semn al tânărului.

— Dacă bondocul de cocoşat are sarcina să trimită Japonezilor geamantanele celea, apoi ca fi cunoscând şi

noul lor itinerariu— zise Bill Gazon.

— Şi-l vom afla dela el, – complectă Sam.

Trebuiau dar să regăsească, acum, casa cocoşatului. Cunoşteau, aproximativ, direcţia, dar cu alergatul nu dăduseră atenţie, noaptea, la străzile pe unde veniseră.

În cele din urmă, găsiră, însă casa. O greşeală era absolut esclusă, căci bondocul sta în faţa ei.

Văzu pe cei doi urmăritori. Totuşi, n'o rupse la fugă, ci rămase locului, râzând.

Bill Gazon începu să fluiere. Ce o fi însemnând aceasta?

Nu-i trebui mult până să se dumirească, căci în momentul acesta ieşiră din casă patru bărbaţi, cari se opriră lângă cocoşat. De astădată, erau nişte tipi robuşti. Pesemne că bondocul se'nvăţase minte, după lupta de peste noapte.

Tânărul şovăi un moment.

— Ce zici tu, Sam? Ne aventurăm din nou în viziunea leului, cu toată noua-i gardă? — întrebă el pe prietenul său negru.

- Leu? Păi nu-l vezi c ă are o cocoaşă de cămilă? Hai frumuşel la ei! De altminteri, am făgăduit solemn piticului ăsta să-l cotonogesc niţeluş, – răspunse Sam.

Se întoarse, mirat, şi abia acum văzu pe prietenul său legat zăcând la pământ. (Vezi pagina 28).

Şi se’ndreptă agale spre casă. Indivizii de pe lângă cocoşat îşi luară poziţia reglementară ca să se arunce asupra lor. Numai câţiva metri despărţeau cele două partide beligerante.

Bill Gazon socoti tocmai potrivit să purceadă acum la acţiune şi, dintr’odată, se năpusti asupra cocoşatului,

care rămase surprins, şi, apucându-l de gulerul hainei, îl îmbrânci în casă.

Atacul se produsese aşa de pe neaşteptate. Încât complicii cocoşatului nici n'apucară să sară în ajutorul lui, cu atât mai mult că interveni şi Sam, care culcă grămadă pe cel dintâiu şi al doilea, pe al treilea îl îmbrânci într'o parte, iar pe al patrulea îi dete de perete, cu un swing bine ţintit.

Apoi, se postă în prag, în aşteptare ca cei patru să-l atace.

După ce aceştia îşi reveniră din prima lor surpriză, tăbărâră pe Negru, ca să fie însă imediat svârliţi înapoi imediat. Sam, care sta în uşa îngustă, era într'o poziţie avantajată.

Agita braţele ca nişte aripi de moară, lovind mereu cu pumnii în adversari.

Ei se retraseră puţin, spre a se sfătui cum să-i vie de hac, după care se năpustiră iar asupra lui.

Unul se lăsă pe vine, încercând să se strecoare târâş printre picioarele lui Sam, ca să-l atace din spate, în timp ce ceilalţi îl sileau să se ocupe de ei. Nu trecu însă nici de jumătate şi se pomeni cu o lovitură de picior, care-l svârli cât colo.

Bill Gazon făcuse isprava, căci, deşi ţinea sdravăn pe cocoşat, observase la timp încercarea individului şi o preîntâmpinase. Scoase apoi browning-ul şi slobozi un foc în aer.

Complicii săriră numaidecât înlături. Sam trânti uşa şi se propti în ea. De-a cum n'aveau decât agresorii să se opintească cu capetele într'ânsa.

Bill scutură pe cocoşat.

Spune-mi care-i noul itinerariu al Japonezilor, dacă nu vrei să las libertate prietenului meu să-şi ţie cuvântul ce ţi-a dat la hotel ! Dacă eşti dornic să faci cunoştinţă cu pumnii săi, n'ai decât să taci. Eu însă te sfătuesc să-mi spui unde trebui să trimiţi geamantanele.

Cocoşatul stătu cu gura încleştată, tot agitându-se la uşa care tremura sub sforţările complicilor de a o sparge.

Bill Gazon îşi pierdu răbdarea. ÎI durea capul şi nu era de loc dispus să se lase prostit de omul acesta venal. Într'o hotărâre scurtă, îi puse arma în frunte şi ridică cocoşul.

— Dacă nu-mi dai imediat informaţia dorită, viaţa ta nu mai face doi bani. Grăbeşte-te dar!

Dându-şi, pesemne, seamă că împotrivirea sa îi periclitează viaţa şi că oamenii săi nu-i pot ajuta, cocoşatul răspunse, după oarecare gândire, cu vocea în tremur:

— Colo, pe geamantane şi cufere, e trecută adresa Japonezilor!

— În sfârşit! Spune oamenilor tăi să se retragă şi, după aia, ne uităm amândoi! — porunci Bill Gazon.

Cocoşatul îndeplini ordinul şi indivizii dela uşă încetară cu atacurile. Apoi, duse pe cei doi prieteni într'o odaie întunecoasa.

Bill Gazon se izbi cu piciorul de un cufăr şi văzu pe el o hârtie albă, pe care se afla, probabil, noua adresă a Japonezilor.

O luă repede, dete drumul cocoşatului şi zise lui Sam:

— Ia ţine-l tu puţin!

Negrul voi să-i îndeplinească dorinţa, dar nimeri în gol, în întuneric. O clipă în urmă, uşa se trânti în ţâţâni şi, în antreu, răsunară vocile celor patru bărbaţi, pe cari cocoşatul îi chemase repede.

Bill Gazon îşi muşcă buzele. Îşi păstră însă calmul şi, văzând biletul în buzunar, se 'ntoarse către Sam.

— Iar am căzut în căpcană! — zise el.

— Nu-i nimic. Captivitatea asta n'o să dureze mult. Întocmai cum am intrat, tot astfel vom şi ieşi, – răspunse Negrul.

Bill Gazon trase o gură de aer.

De unde venea mirosul de gaz năvălit subit în cameră?

Un moment în urmă însă. Se dumiri asupra pericolului. Cocoşatul deschisese robinetul de gaz, astfel ca să scape, printr'un „accident", de prigonitorii săi.

— Sam, dacă nu reuşim să ieşim repede, apoi ne asfixiăm.

— Şi nici nu poţi vedea aci, – mormăi Negrul, scotocindu-se prin buzunare.

În sfârşit, păru să fi găsit ce căuta.

— Ce vrei să faci, Sam?

— Lumină, ca să putem vedea ceva, – îl lămuri Negrul, foarte calm.

— Pentru Dumnezeu! O scânteie şi sburăm, împreună cu cocioaba asta infectă, în aer. Uite uşa. Fuga, până nu e prea târziu! Fuga! — zori Bill Gazon.

Şi, pe când Sam se asvârlea în uşă, celălalt îşi astupa nasul, căutând, în acelaşi timp, pe pereţi, un obiect cu care să poată sparge uşa.

Îşi retrase însă mâna, cu un ţipăt de durere. Nimerise în dinţii unui ferestrău.

— Stai! — gândi el. Acolo unde e un ferestrău, trebue să fie şi o secure.

Truda-i fu în curând răsplătită; găsi pe jos obiectul dorit.

— Uite o secure, Sam! — strigă el, vesel.

Negrul o luă şi izbi, cu ea, în uşă, care cedă curând, la loviturile sdravene ce-i se aplicară.

Apoi, Sam tăbărî, cu securea, pe agresori. Unul însă-i puse piedică şi Negrul căzu. Se încinse spoi, în antreu, o bătaie în toată regula.

Dar nici Bill Gazon nu sta cu mâinile în sân. Smulse unuia dintre adversari securea şi, învârtind-o în văzduh îi lovi cu coada peste mâini. Datorită cestui ajutor, Sam putu să se scoale şi, furios, înhăţă pe indivizi, azvârlindu-

i în stradă, unul câte unul. Mai amenințând şi Bill Gazon cu arma, cei patru găsiră de cuvânţă să-şi ia tălpăşiţa.

Negrul căută pe cocoşat. Acesta alergă sus, pe scară, ca să se ascundă. Sam se repezi ca un turbat după el. Îl ajunse curând şi-l smuci iar jos.

Bill Gazon ieşi în stradă, ca să respire aer proaspăt, simţindu-se sdruncinat după încordările de peste noapte.

Putu, acum, citi biletu ce-l luase de pe cufăr şi află, asfel, noul itinerariu al duşmanilor săi Dar unde erau ei, era şi sora sa.

Din casă venea ecoul unor gemete şi văicăreli. Trase cu urechea. Numai cocoşatul va fi scâncind aşa. Probabil, că Sam îşi vărsa focul pe el.

Lui Bill Gazon însă-i fu milă, deşi piticului îi datora înfrângerea din noaptea aceasta. Intră în casă şi puse mâna pe braţul lui Sam.

— Lasă-l în plata Domnului! ÎI omori!

Negrul îşi şterse sudoarea de pe frunte, căci se înfierbântase cu „operaţia” asta. Cocoşatul îşi frecă oasele.

— Nu-i aşa că m’am ţinut de cuvânt? N’am încetat până bunul meu prieten nu mi-a spus: „Stai!” – râse Sam în urechea victimei sale.

Bill Gazon reflectă. Dac’ar înapoia cocoşatului adresa, spre a putea expedia Japonezilor bagajul, ei nu vor afla că el cunoaşte noul lor itinerariu. Cocoşatul era, de sigur, prea laş ca să le mărturisească noua lor înfrângere, comunicându-le şi că fratele Theei le cunoaşte destinaţia. Era. deci, mai bine să-i dea îndărăt adresa.

Şi, întinzând piticului; hârtia, acesta se grăbi s’o înhaţe.,

— Uite-ţi adresa Japonezilor, ca să le poţi trimite bagajul. Mie nu-mi foloseşte la nimic.

Văzând sclipirea din ochi a cocoşatului, o interpretă în sensul că presupunerea-i era întemeiată. Eh, cu atât

mai bine pentru el!

Când cei doi prieteni ieşiră în stradă, primele raze de soare tocmai se iveau dintre nori.

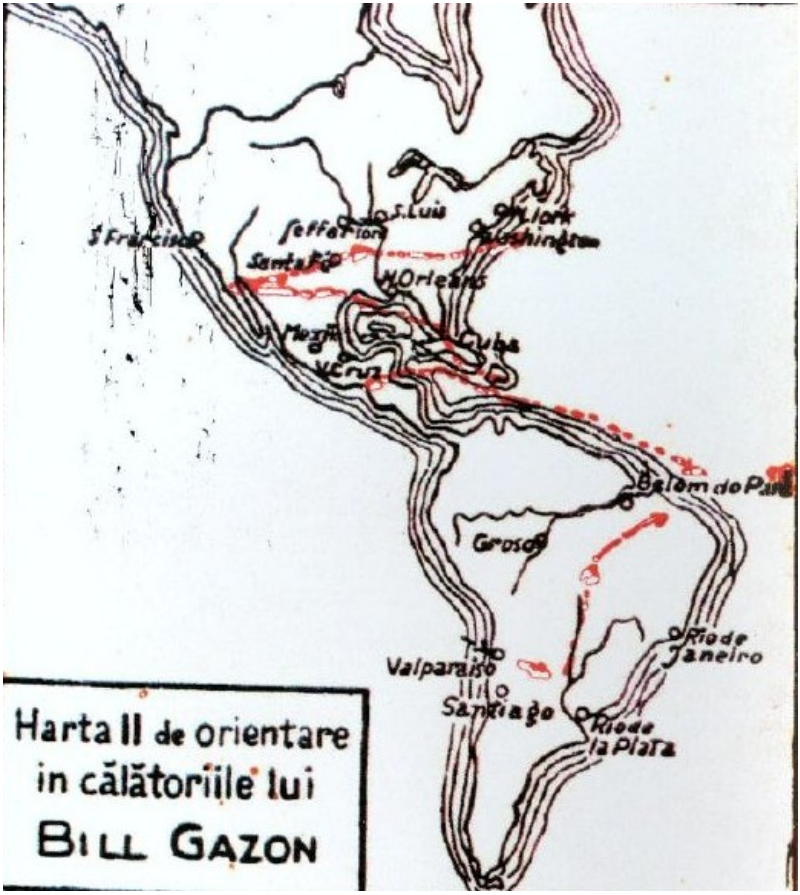
S.Luis
Santa Fé
N.Orleans
Cuba
Grosso
Valparaiso
Santiago
Rio de Janeiro
Rio de la Plata
Harta II de orientare
in călătoriile lui
BILL GAZON